

ת"פ (רמלה) 4781-06-22 - מדינת ישראל נ' קייסי מטטוב

ת"פ (רמלה) 4781-06-22 - מדינת ישראל נ' קייסי מטטובשלום רמלה

ת"פ (רמלה) 4781-06-22

תפ"ק (רמלה) 28493-07-22

מדינת ישראל

נגד

קייסי מטטוב

ע"י ב"כ עו"ד ברנשטיין

בית משפט השלום ברמלה

[01.07.2024]

כבוד השופטת רבקה גלט

גזר דין

העבירות

הנאשמת, כבת 42 שנים, הורשעה על פי הודאתה בעבירות אלימות כלפי עובדי ציבור, בשני תיקים שהדיון בהם אוחד. בת"פ 4781-06-22 (להלן: התיק הראשון), הורשעה בעבירות של היזק לרכוש במזיד לפי סעיף 452 לחוק העונשין, התשל"ז-1977 (להלן: החוק), ותקיפת עובד הציבור לפי סעיף 382(א) לחוק.

המדובר באירוע מיום 29.5.22, עת החזיקה הנאשמת בכלבה שנתפסה משוטטת ברחובות רמלה, ללא שבב וחיסונים, והועברה אל המחלקה הווטרिनרית. באותו מועד, הגיעה הנאשמת לכתובת המחלקה, ובהמשך הבחינה בה פקידת המחלקה שנכנסה לרכבה, כשהיא מסתרת בין מכוניות. הפקידה הודיעה על כך למנהלת השרות הווטריןרי. לאחר מכן, החלה הנאשמת להיכנס למחלקה, ונשאלה איך ניתן לעזור לה. בתגובה, הרימה אבן, השליכה אותה לעבר רכבה של הפקידה, וגרמה לעיקום הפח בדלת הנהג. כשיצאה מנהלת השרות ופגשה בה, דחפה אותה הנאשמת, הכתה אותה בשתי ידיה ואמרה לה "יא זונה תביאי לי את הכלבה יא גנבת". בהמשך, תפסה את ידה של המנהלת, סובבה אותה אליה, הכתה אותה בחזה, תפסה בצווארה ובידיה ומשכה אותה. במקום נכח פקח ווטרינרי וניסה להפריד בין השתיים. למנהלת נגרמו שריטות באמות ידיה, והמטומות באמת שמאל. כששאלה הפקידה את הנאשמת "על מי את מרימה ידיים", בעטה הנאשמת ברגלה, הרימה בקבוק זכוכית, והניפה אותו לכיוונה. בת"פ 28493-07-22 (להלן: התיק השני), הורשעה בעבירות של תקיפת שוטר לפי סעיף 273 לחוק, תקיפת עובד ציבור לפי סעיף 382(א) לחוק, איומים לפי סעיף 192 לחוק, ותקיפה סתם לפי סעיף 379 לחוק.

המדובר באירוע מיום 13.6.22, עת הגיעה מנהלת השירות הווטרינרי בעיריית רמלה לבית הנאשמת, יחד עם כוח משטרה, פקחים ופורצים, על מנת לבצע צו תפיסה שיפוטי שניתן נגדה מכוח החוק להסדרת הפיקוח על כלבים. הנאשמת סירבה לאפשר כניסה לדירתה למרות הצגת הצו, דחפה את השוטר ביליה שניסה לאזוק אותה, שרטה את הפקח ישראל, נשכה את הפורץ אטד בכתפו, וגרמה לו חבלה בדמות סימן נשיכה ואדמומיות. כשאזקו אותה, צעקה לעבר מנהלת השירות "חכי את, עד שאת לא תמותי לי בידיים אני לא אעזוב אותך". כשאמר לה השוטר כי היא מאיימת, אמרה "היא תמות. בסוף היא תמות". בשלב זה, הנאשמת הצליחה לשחרר ידה מהאזיק, הכתה באגרוף לעינו של השוטר, וגרמה לו סימן אדום ומכאוב. לאחר מכן, אחזה בידו של הפקח ונשכה אותו, תוך גרימת סימן אדום בידו. בשל האמור לעיל, נפלו השוטר, הפקח והנאשמת במדרגות הבניין, ונגרמו לה סימנים אדומים בכתף ובמרפק. לאחר מעצרה, ביצעה מנהלת השירות את הצו. השתלשלות העניינים

בד בבד עם הגשת כתב האישום בתיק הראשון, הוגשה בקשה להארכת תנאי השחרור שהוטלו על הנאשמת בשלב החקירה, וכללו מעצר בית. ואולם, ביום 2.6.22, הורה בית המשפט כי תנאי השחרור שיחולו עד תום ההליכים יוקלו, כך שיכללו הרחקה מן המחלקה הווטרינרית ברמלה, וערובות מתאימות. תנאים אלה עומדים על כנם עד היום. בשלב המקדמי של ההליך בתיק הראשון, נבדקה התאמת הנאשמת לשילוב בבית המשפט הקהילתי, אך לנוכח גישה האמביוולנטית, נמצאה בלתי מתאימה. עם זאת, התאמתה נבחנה בשנית, והוגש תסקיר שהמליץ על שילובה. ביום 2.1.23 החלה הנאשמת את דרכה בהליך הקהילתי, אך כבר מן השלב הראשוני התגלה קושי לייצב את הקשר שלה עם קצין המבחן, בשל היעדרויות רבות ואיחורים לפגישות. לאחר שהעניין לא בא על פתרונו על פני תקופה ארוכה, עתר שירות המבחן להוצאתה מן ההליך הקהילתי, אך ביום 2.7.23, החליט כב' הנשיא חן לאפשר לה תקופת ניסיון בת חודש ימים, לנוכח הצרכים השיקומיים הרבים, ורצונה לשקם את חייה.

למרבה הצער, הנאשמת לא עמדה בתקופת הניסיון שניתנה לה, הביעה עמדות השוללות צורך בהתערבות טיפולית, וציינה כי אינה רואה תועלת בהשתתפותה בהליך הקהילתי. ב"כ התביעה הודיעה כי עמדתה היא שיש להטיל עליה מאסר בפועל, שיכלול הפעלת שני מאסרים על תנאי התלויים נגדה.

ביום 31.1.24, צורף התיק השני והנאשמת הורשעה בעבירות. בהמשך לכך הורה כב' הנשיא חן כי תינתן בעניינה חוות דעת מטעם הממונה על עבודות השירות.

הנאשמת לא התייצבה אצל הממונה, אלא לאחר שהובהר לה כי התוצאה עלולה להתבטא במאסר מאחורי סורג ובריח. על פי חוות הדעת שהוגשה, היא נמצאה מתאימה לעבודות שירות. במקביל, ניתנה החלטה פורמלית לפיה הוצאה מן ההליך הקהילתי.

מאחר שכבר ניתן תסקיר קהילתי בעניינה, ובהתאם להוראת סעיף 220"ג(ג) לחסד"פ, נשמעו הטיעונים לעונש ביום 13.6.24 לפני מותב זה, היושב בדין כשופט קהילתי.

התסקירים

בעניינה של הנאשמת הוגשו מספר תסקירים קהילתיים. התביעה הביעה עמדתה לפיה לא רשאי בית המשפט להתחשב בהם במסגרת השיקולים לעונש, אך לדעתי עמדה זו מוטעית, שכן אין בית המשפט הקהילתי מנוע מלעשות שימוש בתסקירים הקהילתיים לצורך גזירת דינו של נאשם, גם אם הוצא מן ההליך הקהילתי. זאת, בהתאם להוראת סעיף 220"ג (ג) לחסד"פ, ובשונה מהוראת סעיף 220"ג(ב), האוסר על השימוש בתסקירים הקהילתיים, במקום בו הועבר ההליך מבית המשפט הקהילתי לבית משפט השלום.

בתסקיר העומק הקהילתי מיום 9.5.23, נכתב כי הנאשמת היא אם חד הורית לשלושה ילדים משתי מערכות יחסים. בנה כבן 20 היה חניך במכינה קדם צבאית, ושתי בנותיה הקטונות, שוהות בהשמה חוץ ביתית. הנאשמת עובדת כדיילת מוצרי קוסמטיקה בחנות כלבו. עלה כי הנאשמת מוכרת לשירותי הרווחה, לרקע קשיים בתפקוד ההורי, היא נעדרת גורמי תמיכה משמעותיים, ואבותיהם של הילדים מסרבים לקשר עמם. בעניין העבירות, הנאשמת מסרה כי קיים סכסוך מתמשך בינה ובין הוטרנירית העירונית, לרקע טענות בעניין הטיפול בכלבים שהחזיקה, היא התקשתה לקבל את הקביעות וחשה כי הוטרנירית מתנכלת לה. לדבריה, נגרמה לה מצוקה רגשית והיא איבדה שליטה ונהגה באופן תוקפני. לגבי האירוע השני טענה כי חשה מותקפת בביתה באופן ששחזר טראומות מן העבר, וגרם לה להגיב באופן מתגונן ואלים. הנאשמת טענה כי האירועים חריגים לחייה, אך ביטאה עמדות התומכות באלומות במצבים בהם היא חווה פגיעה. קצינת המבחן התרשמה כי הנאשמת חוותה טראומות בשנות התבגרותה, והדבר משפיע עליה רגשית. עוד נכתב כי הנאשמת נוהגת באופן אימפולסיבי, מרוכזת בצרכיה, ומתקשה להבין את צרכי סובביה. נוכח מאפייניה האישיותיים ההערכה היא כי קיים סיכון בינוני למעורבותה בהתנהלות אלימה, ומידת החומרה הצפויה, נמוכה. בסיכום נכתב כי אין לנאשמת מאפיינים עברייניים מובהקים, היא נבונה, ובעלת יכולות קוגניטיביות, אך קיים קושי בוויסות הרגשי ובהתארגנות, וקיימים צרכים טיפוליים רבים. הוצגה תכנית טיפולית במסגרת ההליך הקהילתי, שכללה טיפול קבוצתי ייעודי, פנייה לגורמי בריאות הנפש ככל שידרש, סיוע במיצוי זכויות סוציאליות, ושיקום תעסוקתי.

בתסקירי ההמשך שהוגשו במהלך השנה האחרונה, צוין כי הנאשמת לא הגיעה לפגישות בשרות המבחן, ולחלק מהן איחרה איחור רב. בנוסף, שבה ושללה את הצורך בהתערבות טיפולית ובהליך הקהילתי. לפיכך, ביקש שרות המבחן להוציאה מן ההליך. כאמור לעיל, ניתנה לה ההזדמנות להמשיך בהליך בכפוף לתקופת ניסיון, אך היא לא עמדה בדרישות, ובסופו של דבר, הוצאה מן ההליך הקהילתי.

טיעוני הצדדים

מטעם התביעה הוגשה הצהרת נפגעת העבירה, שהיא מנהלת השירות הוטרנירי ברמלה. זו כתבה כי הותקפה בידי הנאשמת וחששה לחייה באופן ממשי. מאז, השתנו חייה, היא סבלה מדיכאון וחרדות, בעיות שינה, ופחד להסתובב ברחוב לבדה. עוד כתבה כי היא נמנעת מהגעה לקניון עזריאלי מאחר שנודע לה כי הנאשמת עובדת במקום, ונוהגת להצטייד בגז מדמיע.

ב"כ התביעה טענה בעניין חומרת העבירות שבוצעו כלפי עובדי הציבור ושוטרים. כמו כן, הפנתה לעברה הפלילי של הנאשמת, שכבר הורשעה בעבירות דומות כלפי אותה מתלוננת, ואף תלויים נגדה מאסרים על תנאי, והתחייבות, שלא הועילו להרתיעה. נטען כי את העבירות דן ביצעה זמן לא רב לאחר שנדונה בתיק הקודם, ואף עוכבה לחקירה בגין התיק הראשון, אך שבה וביצעה עבירות אלימות כלפי אותה מתלוננת, וכלפי עובדי ציבור ושוטרים, בתיק השני. התביעה הפנתה לקיומו של עונש מינימום בעבירות כלפי שוטרים, ולצורך למסור מסר של אי סובלנות ביחס למעשי אלימות כלפיהם. לדעת התביעה, מתחם העונש ההולם הכולל בגין שני התיקים, נע בין 10 ל-24 חודשים. אשר לנסיבותיה של הנאשמת, טענה ב"כ התביעה כי אכן מדובר במי שחווה קשיים, אך בחרה שלא ליטול את היד שהושטה לה, וצוברת הרשעות בעבירות אלימות חמורות. עתירת התביעה היא להטיל 13 חודשי מאסר, ולהפעיל את המאסרים המותנים כך שבסך הכל יוטלו 17 חודשי מאסר. בנוסף, עתרה להפעלת ההתחייבות מגזר הדין הקודם, בסך 2,000 ₪, ולהטיל קנס ופיצוי.

ב"כ הנאשמת טען כי יש לתת משקל לנטילת האחריות, ולראות בשני התיקים אירוע מאוחד. נטען כי בתיק השני, הנאשמת היתה קרבן לא פחות מהמתלוננים, שכן הפילו אותה ארצה, היא התנגדה, הוצאה מביתה בלתי לבושה, ושהתה במעצר על פני 8 ימים. נטען כי מאז האירועים חלפו שנתיים ולא נשנו העבירות. אשר לנסיבות האישיות, נטען כי לנאשמת חיים קשים, ובודדים. משפחתה נהגה כלפיה בנוקשות רבה לרקע פערים תרבותיים, ולא קיבלו אותה בשל הפיכתה לאם ללא נישואין. הנאשמת חייתה עם ילדיה הקטנים ללא תמיכה ואף היתה דרת רחוב, ובהמשך הוכנסו ילדיה למסגרות חוץ ביתיות. למרות זה, הנאשמת שומרת על קשר רציף עם ילדיה. בבדידותה, הנאשמת מצאה לה נחמה בגידול כלבים, אותם אהבה כילדים ממש. נטען כי הנאשמת אינה בוגרת בנפשה, אין לה מנגנון וויסות בוגר, וזה הרקע להסתבכותה עם הווטרינרית. כיום, היא נתמכת על ידי שירותי הרווחה, נודדת בין מקומות עבודה שונים, ובקושי בקושי מקיימת את עצמה. לדעת ב"כ הנאשמת, המתחם ההולם כולל בתחתיתו ענישה הצופה פני עתיד, ויש למקם את הנאשמת בשליש התחתון. זאת, בשים לב לכך שלא נגרמו חבלות קשות למתלוננים ומצד שני אף הנאשמת נחבלה. כמו כן, הנאשמת אמנם לא צלחה את ההליך הקהילתי, אך שיקמה את עצמה בכך שכיום אינה מחזיקה כלבים, כך שאין לה כל אינטראקציה עם השרות הווטרינרי. בסופו של דבר, עתר ב"כ הנאשמת להסתפק ב-3 חודשי מאסר ולחפוף לכך את התנאים שיופעלו. נמסר כי הנאשמת תתקשה לרצות עבודות שירות שכן עליה לפרנס את עצמה. בעניין רכיב הפיצוי, טען ב"כ הנאשמת כי יש להורות על פיצוי לווטרינרית בלבד. הנאשמת בדברה האחרון, אמרה כי ילדיה מצויים בסידור חוץ ביתי מזה 9 שנים, והיא רואה אותם בכל שבוע. בנה הגדול גויס לצה"ל. באשר לעבירות, טענה כי השוטרים כבלו אותה באופן מכאיב, וכי איננה עבריינית, אך היא "מגיבה ולא תיתן את הלחי השנייה". כמו כן, חזרה על טענות שונות שיש לה כנגד המתלוננת, ואמרה: "אני את הדין שלי אשלם את מה שעשיתי אני אקח על עצמי אבל היא גם תשלם. זה מה שיש לי להגיד". מתחם העונש ההולם

מעשי אלימות כלפי עובדי ציבור ושוטרים הם בעלי חומרה, שכן יש בהן כדי לאיים על שמירת הסדר הציבורי ולפגוע בעקרון שלטון החוק. בעניין זה נאמר ברע"פ 6838/14 דמתי נ' מד"י (19.11.14):

אין צורך להכביר מילים ביחס לחומרתן של עבירות המבוצעות כלפי עובדי ציבור בכלל וכלפי שוטרים בפרט. עבירות אלה, מהוות פגיעה חמורה בשלטון החוק ובאכיפת החוק על ידי הגורם המוסמך, מה שעשוי להוביל לפגיעה קשה אף באמון הציבור בשלטון החוק. על מנת להימנע מפגיעה זו, ולהוקיע תופעה זו משורשה, סבורה אני, כי יש צורך בהטלת עונשים המבטאים את חומרת העבירות הנ"ל.

ברע"פ 1922/11 רחמימוב נ' מד"י (17.3.11), אמר בית המשפט העליון:

"הציבור נותן את מבטחו בעובדי הציבור ונציגי החוק, וטובת הציבור מחייבת כי יובטח להם שיוכלו למלא את תפקידם ללא מורא וללא פחד מבעלי אגרוף, מתוקפנים ומאיימים. לכן הכרח להטיל ענישה של ממש, גם למען ישמעו וייראו... בתקופה המתאפיינת בגלי אלימות פיזית ומילולית כלפי עובדי ציבור, שומה להגן על השירות הציבורי ועל עובדי הציבור מפני פגיעה בלתי ראויה בכבודם ובמעמדם... על כן בתי המשפט מחויבים להכביד את ידם ולתת עונשים מרתיעים".

כמו כן, נאמר בע"פ 5214/13 מחמוד סירחאן נ' מד"י (30.12.2013):

"...אכן, יש להביע סלידה ושאת נפש ממעשי תקיפה המכוונים כלפי העוסקים במלאכת השמירה על בטחונו של הציבור ועל אכיפת החוק. "מעשי תקיפה ואיומים כלפי שוטרי משטרת ישראל, רק מפני שהם ממלאים את תפקידם כחוק, מערערים את המוסכמות הבסיסיות ביותר של החברה הדמוקרטית בה אנו חיים. חברה המכבדת את שלטון החוק ואת זכויותיו של הזולת לא תאפשר פגיעה בנציגי החוק, וכל פגיעה שכזו צריכה להיתקל בקיר ברזל של אפס סובלנות... אינטרס הציבור מחייב אפוא ששוטרים יוכלו למלא את תפקידם ללא מורא ופחד... מדיניות של ענישה מכבידה ומרתיעה בגין עבירות אלימות נגד שוטרים משרתת אינטרס זה ועל כן היא ראויה".

במקרים חמורים, בהם בוצעה עבירת תקיפה אלימה כלפי סוהרים או שוטרים, נוהגים בתי המשפט להטיל עונשי מאסר מכבידים, בייחוד כשמדובר בנאשמים בעלי עבר פלילי משמעותי, או בעבירות אלימות קשות שלעיתים הותירו חבלות (ת"פ 19369-12-17 מד"י נ' חמאמה (18.6.20); ת"פ 57226-03-19 מד"י נ' כוטייר (31.12.19) והערעור בעפ"ג 35186-02-20; רע"פ 2065/14 אבו מדיעים נ' מד"י (9.6.2014); רע"פ 8172/10 גזאוי נ' מד"י (18.11.10); ע"פ 1860/07 נחמני נ' מד"י (14.6.2007); ת"פ 60717-11-16 מד"י נ' רזניק (07.12.2017); ע"פ 3287/08 מד"י נ' ברדוגו (10.7.08) ת"פ 27973-02-17 מד"י נ' מון (9.5.18); עפ"ג (מחוזי מרכז) 22165-04-16 מרדאוי נ' מד"י (19.02.2017); ת"פ 5811-11-14 מד"י נ' אדרי (7.5.2018)). ענישה מחמירה הוטלה גם בהעדר עבר פלילי, במקרים חמורים (ע"פ 7639/13 אמארה נ' מד"י (2.4.14); ברע"פ 2450/15 אזרזר נ' מד"י (15.4.15)).

עם זאת, במקרים רבים מאד, הניתנים לאיתור במאגרי הפסיקה, הסתיימו הליכים פליליים בגין עבירות של תקיפת סוהר או שוטר, או עובד ציבור, ללא הטלת מאסר בפועל, כי אם בעבודות שירות, וזאת גם כשהאירוע נשא אופי חמור ביותר (למשל: רע"פ 3589/17 שמואל נ' מד"י (10.2.20); רע"פ 3829/15 קסאי נ' מד"י (20.12.18); רע"פ 2450/15 אזרזר נ' מד"י (15.4.15); רע"פ 642/14 יצקוב נ' מד"י (10.3.14); ע"פ 333/10 סרנקו נ' מד"י (28.10.10)). כמו כן, פעמים רבות הסתיימו ההליכים בענישה ללא כל רכיב מאסר, זאת בשל העדר חומרה יתרה או בשל נסיבות אישיות של הנאשם שהצדיקו זאת. בכל המקרים הללו, הסתפקו בתי המשפט בעונשי מאסר על תנאי, בליווי רכיבי ענישה נלווים כגון: של"צ, קנס ו/או פיצוי למתלונן. מפאת ריבוי המקרים הללו, אסתפק בהפניה לדוגמאות, שניתן לאתר עוד רבות כמותן: רע"פ 6449/18 סיאם נ' מד"י (22.10.18); ע"פ 2273/20 מור נ' מד"י (2.6.20); רע"פ 4592/14 רוטמן נ' מד"י (25.8.14); ע"פ 50844-12-12 שחר נ' מד"י (13.2.13); ע"פ (מחוזי - ס) 15185-07-14 קליין נ' מד"י (21.9.14); ת"פ 3856-04-11 מד"י נ' פלק ואח' (20.9.15); ת"פ 10805-04-15 מד"י נ' זקן (6.3.2016); ת"פ (ב"ש) 5893/08 מד"י נ' צויר (20.2.11); ת"פ 1069/08 מד"י נ' אנשין (11.2.13); ת"פ 3752/09 מד"י נ' איבריגימוב (20.5.13); ת"פ 45107-07-11 מד"י נ' מליונס (2.4.12); ת"פ 62819-05-17 מד"י נ' שטרית (28.2.18); ת"פ 2020-07-15 מד"י נ' סיאם (22.11.17); ת"פ 17049-06-15 מד"י נ' טגניה (18.3.18).

בטיעוניה לעונש הפנתה התביעה ל-3 החלטות מהן יש ללמוד לענייננו לשיטתה. ואולם, לאחר עיון אני סבורה כי המקרים אליהם הופנית היו חמורים פי כמה מעניינה של הנאשמת. כך, בע"פ 35186-02-20 כותיר נ' מד"י (לא פורסם), אמנם הוטל עונש מאסר משמעותי על הנאשם שהורשע בתקיפת עובדי ציבור- סוהרי שב"ס, אך עיון מעלה כי מדובר היה בעברייני בעל מעמד בכיר בעולם העברייני, בעל עבר פלילי, והעבירות שביצע היו חמורות ומעוררות סלידה הרבה מעבר למקרה דנן. בדומה, ברע"פ 4648/21 פרידמן נ' מד"י (6.7.21) אמנם הוטל מאסר בפועל על הנאשם שתקף שוטרים במהלך הפגנת חרדים, וכינה אותם בשמות גנאי לרבות "נאצים". אלא שדובר במי שצבר לחובתו 6 הרשעות קודמות בעבירות דומות, ואף עמדו לחובתו מאסרים מותנים, בשונה מעניינה של הנאשמת. מקרה שלישי אליו הופנית הוא רע"פ 31/15 אפרסמון נ' מד"י (20.1.15), שם מדובר היה בנאשם ללא עבר פלילי, שהורשע בתקיפת שוטרים, התנגדות למעצר, ובין היתר נשך שוטר. אמנם נקבע שם כי המתחם ההולם נע בין מאסר קצר ל-18 חודשי מאסר, אך בסופו של יום הוטלו 6 חודשי עבודות שירות. בענייננו, בתיק הראשון, הגיעה הנאשמת ללשכת השרות הווטרנרי העירוני, ארבה למתלוננת, יידתה אבן לעבר רכבה של הפקידה בעת שזו ישבה ברכבה, וגרמה נזק לרכב. לאחר מכן, תקפה באלימות את המתלוננת עצמה, ואף הניפה לעברה בקבוק. מעשיה הותירו על גופה של המתלוננת חבלות משמעותיות. בתיק השני, הנאשמת סירבה לקבל את מרותם של גורמי האכיפה שהגיעו לביתה כשהם מצוידים בצו שיפוטי. במהלך האירוע, תקפה שוטר, פקח, פורץ עירוני, ואף את המתלוננת עצמה, כלפיה הוסיפה איומים אשר יש להניח כי עוררו בהלה, לנוכח מעשיה בעבר. מתיאור העובדות, עולה התנהגות פרועה ומשולחת כל רסן, שהותירה חבלות על שלושת אנשי האכיפה. מעשי הנאשמת בעלי חומרה רבה, ונראה כי אין לה כל מורא מפני גורמי אכיפת החוק. אין מנוס מלהזכיר כי גם בדברה האחרון הביעה את כעסה כלפי המתלוננת, והבטיחה כי "נחיה ונראה", וכי גם המתלוננת "תשלם". כפי שהובא קודם, הנזקים שגרמה הנאשמת אינם מתמצים באלימות וחבלות, אלא יש להוסיף על אלה את הנזק הנפשי שגרמה למתלוננת, כעולה מהתצהיר שהוגש.

ב"כ הצדדים עתרו לקביעת מתחם משותף בגין שני האישומים, המהווים אירוע מאוחד, שהרקע לו נעוץ ביחסי הנאשמת עם השרות הווטרינרי בעיר רמלה.

נוכח מדיניות הענישה הנוהגת, והמנעד הרחב כעולה מן הסקירה שלעיל, אני קובעת כי המתחם נע בין מספר חודשי מאסר בעבודות שירות, ועד 18 חודשי מאסר.

העונש המתאים לנאשמת

לנאשמת הרשעה יחידה משנת 2022 בגין עבירת אלימות, מת"פ 20850-05-21, גם שם דובר בעבירות כלפי וטרינר עירוני, שהגיע לביתה יחד עם המתלוננת דן, לצורך ביצוע פעולות אכיפה כדן. באותו הליך העידה המתלוננת ולאחר מכן הודתה הנאשמת בעבירה של תקיפת עובד הציבור, והוטלו עליה מאסרים על תנאי למשך 4 ו-2 חודשים, שהם בני הפעלה.

עינינו הרואות, לא היה בהרשעה הקודמת כדי להרתיע את הנאשמת, והיא שבה וביצעה את עבירות האלימות דן, כלפי אנשי השרות הווטרינרי וגורמי האכיפה, בתוך פחות מחודשיים ממועד גזר הדין.

מצד שני, עולה מן התסקירים והפרוטוקולים, כי מדובר במי שחוותה סיפור חיים קשה במיוחד, נותקה ממשפחתה המקורית לרקע פערים תרבותיים, נוקשות, ואי קבלתה כמי שהפכה לאם מחוץ לנישואין. גם יחסיה הזוגיים לא עלו יפה, ולמעשה נותרה מגיל צעיר ללא מקורות תמיכה, וגידלה לבדה שלושה ילדים. לפני שנים, הוצאו ילדיה לסיודר חוץ ביתי בהחלטת רשויות הרווחה, אך היא מוסיפה לשמור על קשר עמם. על פי התסקירים, אבותיהם של ילדיה אינם מקיימים עמם כל קשר, ואינם משלמים מזונותיהם. הנאשמת קשת יום גם מבחינה כלכלית, בהעדר כל גורמי תמיכה. עולה כי היא עובדת לפרנסתה, במשרה שאינה מכניסה שכר גבוה.

אשר לגורמים לעבירות, תיאר בא כוחה כי לאחר שנלקחו ממנה ילדיה, החלה הנאשמת להתמסר לגידול כלבים, וסיוע למכריה עם כלביהם, והדבר שימש לה מעט נחמה במצבה. אלא שבשלב מסוים נקלעה לסכסוך עם רשויות הפיקוח העירוני, כמתואר בכתבי האישום.

על פי התרשמותי מן הנאשמת וכעולה מן התסקירים, אינני סבורה כי המעשים תוכננו על ידה באופן מחושב. נראה יותר, שכאשר חשה פגועה מן ההחלטות בעניין הסגרת כלביה לידי הרשות, פעלה באופן אימפולסיבי, בלתי מווסת, ובחוסר הבנה של מקומה ומעמדה מול גורמי אכיפת החוק. נוכח סרבנותה, נאלצו גורמי האכיפה להפעיל כוח סביר, אך היא המשיכה בשלה, וגרמה להסלמת האירועים, במעשיה האלימים והפוגעניים.

למרבה הצער, נראה כי גם כיום, הנאשמת מבינה את הפסול שבמעשיה באופן חלקי בלבד. בעמקם של דברים, עולה מן התסקירים ועל פי התרשמותי כי מדובר במי שמתמודדת עם קשיים אישיותיים, רגשיים ותפקודיים, קשיים בתקשורת בינאישית, וקושי כלכלי רב שנגרם בין היתר כתוצאה מחוסר יציבות במקומות עבודה. כל אלה עשויים היו למצוא מזור בעזרת תכנית טיפול, אלא שהנאשמת לא נטלה את היד שהושטה אליה בבית המשפט הקהילתי.

ואולם, מבלי למעט מכל האמור, ההגנות מחייבת לציין כי הנאשמת לא צברה עבר פלילי מכביד, למרות שעל פי קורותיה באה במגע עם רשויות הרווחה ואכיפת החוק פעמים רבות במהלך השנים, במסגרת ההליכים שנוהלו בעניינה ובעניין ילדיה. היות ששני האישומים שלפני נעוצים באותה הסתבכות יחידה שלה מול השרות הווטרנרי, ואף הרשעתה הקודמת קשורה באותו עניין, אני מוצאת מקום לנטות לה חסד ולראות בפרשה זו כעניין חריג לשגרת חייה. בהקשר זה, ציין בא כוח הנאשמת, כי מאז האירועים היא אינה מגדלת כלבים כלל, כך שנראה כי הסיכון להישנות אירועים שכאלה, פחת.

בבואי להכריע מה יהא העונש המתאים, יש לשקול מחד, את חומרת העבירות והעדר אופק שיקומי ממשי, ומאידך - את נסיבותיה של הנאשמת. בתוך כך, יש חשיבות רבה לעובדה ששתי בנותיה שעודן קטינות, מצויות בסידור חוץ ביתי בפנימייה, ללא כל גורם תמיכה משפחתי, פרט לאמם. אך ברור כי ככל שיוטל עליה מאסר, לא יוכלו לקיים עמה כל קשר, והדבר אף עלול לערער את מערכת היחסים השברירית גם כן, כתוצאה מן הנתק שייגרם. לדעתי, מתחייבת הטלת עונש מרתיע, אך האינטרס הציבורי ומדיניות הענישה מאפשרים הטלת עונש ללא שליחת הנאשמת אל מאחורי סורג ובריח, על מנת למנוע דרדורה למצב קשה עוד יותר, וניתוקה מילדיה, שאין להם הורה נוסף.

שקלתי את הצורך בענישה כספית, אך החלטתי להימנע מכך, בשל מצבה הכלכלי של הנאשמת, ובשים לב להוראת סעיף 40ח' לחוק העונשין. עם זאת, האינטרס הציבורי מחייב לפסוק פיצוי עונשי לכל אחד מאלה שספגו את נחת זרועה של הנאשמת. כידוע, במישור הפיצויי אין כל רלוונטיות למצב הכלכלי (דנ"פ 5625/16 אסרף נ' מד"י (13.9.17)), אך בכל זאת אקח זאת בחשבון.

לאחר כל זאת, אני גוזרת את העונשים הבאים:

א. יופעלו מאסרים על תנאי בני 4 ו-2 חודשים מת"פ 20850-05-21.

ב. 8 חודשי מאסר בעבודות שירות.

הנאשמת תישא את העונשים שהופעלו ושהוטלו בחופף ובמצטבר כך שבסך הכל תישא 9 חודשי מאסר בעבודות שירות.

עליה להתייצב אצל הממונה ביום 16.7.24 בשעה 8:30, כשבידה עותק מגזר הדין ותעודת זהות.

ג. 8 חודשי מאסר על תנאי למשך שנתיים, והתנאי הוא שלא תבצע עבירה של תקיפת עובד ציבור, או תקיפת שוטר.

ד. 4 חודשי מאסר על תנאי לשנתיים והתנאי הוא שלא תבצע עבירת אימים, או היזק בזדון או תקיפה סתם.

ה. 2 חודשי מאסר על תנאי למשך שנתיים והתנאי הוא שלא תבצע עבירה של הפרעה לשוטר.

ו. פיצוי למתלוננת ד"ר אורבר, ולעדים: בירנית, אטד, ישראל וביליה, בסך 600 ₪ כל אחד, אשר יופקד במזכירות ב-6 תשלומים חודשיים רצופים החל מיום 1.10.24 ובכל 1 לחודש עוקב.

זכות ערעור כדין.

ניתן היום, כ"ה סיוון תשפ"ד, 01 יולי 2024, במעמד הצדדים.